

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1301/2014
10.03.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Д.К., због кривичног дела убиства из члана 113. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.К., адвоката С.А., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Шапцу К бр.8/10 од 17.06.2013. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.322/2014 од 12.06.2014. године, у седници већа одржаној дана 10.03.2015. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.К., као основан, па се **ПРЕИНАЧУЈУ** правноснажне пресуде Вишег суда у Шапцу К бр.8/10 од 17.06.2013. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.322/2014 од 12.06.2014. године у погледу правне оцене дела, тако што Врховни касациони суд кривично-правне радње окривљеног Д.К., за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, правно оцењује као кривично дело убиства из члана 47. став 1. КЗ РС, за које га **ОСУЂУЈЕ** на казну затвора у трајању од 8 (осам) година у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 05.03.2004. године до 22.10.2004. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Шапцу К бр.8/10 од 17.06.2013. године окривљени Д.К. оглашен је кривим због извршења кривичног дела убиства из члана 113. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од 8 година у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 05.03.2004. до 22.10.2004. године.

Наведеном пресудом према окривљеном Д.К. изречена је мера безбедности одузимања предмета кривичног дела, па је одузет један нож укупне дужине 30цм, дужине сечива 17цм, и обавезан је окривљени да плати суду на име паушала износ од 5.000,00 динара као и трошкове кривичног поступка суду и оштећенима Ж.Ђ., С.Ђ. и А.Ђ., с тим што је одређено да ће висина ових трошкова

бити одређена накнадно посебним решењем, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.322/2014 од 12.06.2014. године одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Шапцу и браниоца окривљеног Д.К., а пресуда Вишег суда у Шапцу К бр.8/10 од 17.06.2013. године, потврђена.

Разматрајући захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.К., на седници већа одржаној сходно одредбама члана 487. и 488. ЗКП, Врховни касациони суд је нашао да је захтев изјављен од овлашћеног лица, благовремен и дозвољен.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.К. у смислу члана 488. став 1. ЗКП-а доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа у смислу члана 488. став 2. ЗКП, о којој није обавештавао странке, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке. На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.К. поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.К. је основан.

Основано се у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.К. указује да је побијаним пресудама повређен члан 5. КЗ. У побијаним пресудама примењен је нови Кривични законик који је важио у време доношења одлука ("Службени гласник РС", бр. 85/15 ... 108/14). Применом кривичног закона који је важио у време извршења кривичног дела - 05.03.2004. године, казну запрећену за кривично дело убиства из члана 47. став 1. КЗ РС, било је могуће ублажити до једне године, док је применом закона који је важио у време доношења пресуде, казна за кривично дело убиства из члана 113. КЗ могла бити ублажена до две године, а каснијом изменом овог законика до три године, па је очигледно да суд у односу на окривљеног није применио блажи закон чиме је повређен члан 5. КЗ и учињена повреда закона из члана 439. тачка 2. ЗКП.

Чланом 5. став 1. КЗ прописано је да се на учиниоца кривичног дела примењује закон који је важио у време извршења кривичног дела, а ставом 2. истог члана, да ако је после извршења кривичног дела измењен закон, једном или више пута, примениће се закон који је најблажи за учиниоца.

Одредбом члана 47. став 1. КЗ РС ("Службени гласник СР Србије" бр. 26/77 ... 42/89 и "Сл. гласник РС" бр.16/90 ... 67/03) који је важио у време извршења кривичног дела за које је окривљени Д.К. оглашен кривим, прописано је да ко другог лиши живота казниће се затвором најмање седам година.

Чланом 43. ОКЗ ("Службени лист СФРЈ" бр. 44/76 ... 54/90, "Службени лист СРЈ", бр. 35/92 ... 61/01 и "Службени гласник РС", број 39/03) који је важио у време извршења кривичног дела за које је окривљени Д.К. оглашен кривим, прописано је да кад постоје услови за ублажавање казне из члана 42. овог закона суд ће ублажити казну до једне године затвора, ако за кривично дело као најмања мера казне прописан затвор у трајању од три или више година.

Чланом 113. КЗ ("Службени гласник РС" бр. 85/15 ... 108/14) који је важио у време доношења побијаних пресуда прописано је да ко другог лиши живота казниће се затвором од 5 до 15 година.

Чланом 57. КЗ ("Службени гласник РС", број 85/15) прописано је да кад постоје услови за ублажавање казне из члана 56. овог Закона, за кривично дело за које је као најмања мера казне прописан затвор у трајању од 5 година казна се може ублажити до две године затвора, а изменама и допунама овог закона ("Службени гласник РС", број 72 од 03.09.2009. године), које су биле на снази у време доношења побијаних пресуда, прописано је да се у наведеном случају казна може ублажити до три године затвора.

По налажењу Врховног касационог суда, закон који је важио у време извршења кривичног дела за које је окривљени Д.К. оглашен кривим (кривично дело је извршено 05.03.2004.године) – Основни кривични закон, је у конкретном случају повољнији за окривљеног у односу на закон који је на окривљеног примењен и важио у време доношења побијаних пресуда, имајући у виду границе ублажавања казне, па су судови, примењујући на окривљеног строжији закон учинили повреду члана 5. КЗ и повреду закона из члана 439. тачка 2. ЗКП на штету окривљеног Д.К., како се то основано захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног указује.

Због учињене повреде закона, Врховни касациони суд је преиначио правноснажне пресуде Вишег суда у Шапцу К бр.8/10 од 17.06.2013. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.322/2014 од 12.06.2014. године у погледу правне оцене дела, тако што је кривично-правне радње окривљеног Д.К., за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, правно оценио као кривично дело убиства из члана 47. став 1. КЗ РС, за које га је осудио на казну затвора у трајању од осам година у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 05.03.2004. године до 22.10.2004. године.

Иако се у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног указује на повреду закона из члана 439. тачка 1. ЗКП, која повреда формално представља разлог због кога се захтев за заштиту законитости од стране окривљеног може поднети, Врховни касациони суд се у оцену ових навода захтева није упуштао обзиром да образложење наведене повреде представља полемисање са чињеничним утврђењима суда, а што у смислу члана 485. став 4. ЗКП не представља разлог за подношење овог ванредног правног лека, од стране окривљеног.

Из напред наведених разлога донета је одлука као у изреци на основу одредбе члана 492. став 1. тачка 2. ЗКП.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић, с.р.**